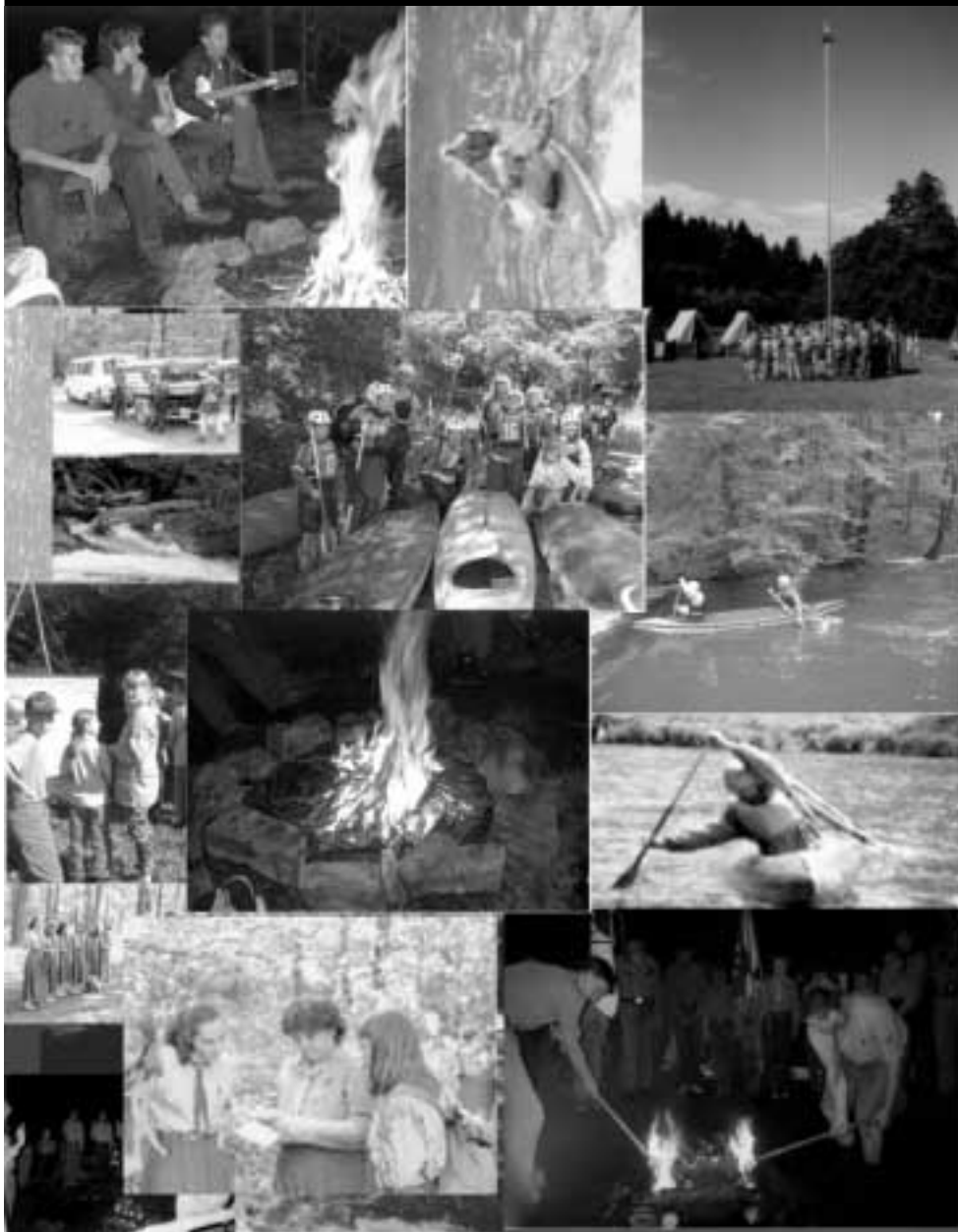

Co se ještě neví?

Nezávislý
časopis
24. střediska

6.
číslo

Ročník I. • Cena 2 Kč • Cena 2 Kč • Cena 2 Kč • Cena 2 Kč • Cena 2 Kč • Cena 2 Kč • Cena 2 Kč • Ročník I.

KDO ZA CO MŮŽE

Povídka, Básničky

Radana

MZZD

Lucka

Recenze

Radana

Sci-fi

Fredy

Mráčková rubrika

Mráček

Dovolenou má

Se

Computer madness

Šmudla

Úvodník

Lucka, (Štěpán)

Grafická úprava

Štěpán

Ilustrace

Štěpán, Martin

Rozhovor

Štěpán & Lucka

Hamerský potok

Štěpán

Obvodní závody

Medvídka

Feri spešl thanks

Frantovi za půjčení

xeroxu

Obsah

Obsah	1
Úvodník	2
Mrtvola za zavřenými dveřmi	3
	4
Recenze – Asterix a Obelix	5
Hlody & Drby	6
Sci-fi kapitola 1.	7
	8
Rozhovor	9
Povídka a básnička	10
Mráčková rubrika	11
Computer madness	12
Obvodní sraz - Pražákův m.	13
Hamerský potok	14

Pokud by snad někdo chtěl přispět do tohoto časopisu, nechť předá svůj článek někomu inteligentnímu z redakce. (nejlépe na disketě, nebo po domluvě na ý-mejl stki@post.cz)

Jen tak mimochodem víte, že časopis lze nalézt také na Internetu, na oddílových (střediskových) stránkách:

<http://mantlik.czn.cz/jun24/INDEX.htm>

<http://www.tpro.cz/oddil>

Úvodník

Milý čtenáři,

začínáš číst nový časopis **Co se ještě neví? 6**. Uvolni se odežeh všechny ostatní myšlenky. Nejlepší bude, když zavřeš dveře. Za nimi je pořad zapnutá televize. Ostatním řekni: „Nechci se dívat na televizi!“ Když tě neuslyší zvýš hlas: „Chci si číst! Nechci aby mě někdo vyrušoval!“ Možná tě neslyšeli, řekni to víc nahlas, zakřič: „Začínám číst nový časopis Co se ještě neví? 6!“ Nebo jestli nechceš, neříkej jim to, budeme doufat, že tě nechají v klidu. Zaujmi co nejpohodlnější polohu: sedni si, natáhni se, stul se do klubíčka, lehni si. Lehni si na záda, na bok, na břicho. Na pohovku, do lenošky, na židli, na rozkládací židli, na gauč, do sítě, jestli máš síť. Na postel nebo do postele. Můžeš si dát taky hlavu dolů a pověsit se jako netopýr. Pak si ale hlavně nezapomeň obrátit časopis. Je jasné, že ideální pozici na čtení lze najít jen těžko. Pohodlné je taky, když si milý čtenáři, dáš nohy nahoru.

Fajn, na co čekáš? Uvolni si nohy, polož si chodidla na polštář nebo opěrátko od křesla, na stolek s kytkami, na psací stůl, na piano, na počítač. Nejdřív si sundej boty. Ale nezůstávej takhle, s botami v jedné ruce a s časopisem v druhé. Odlož si je na zem. Uprav si světlo tak, aby jsi si neničil oči. Udělej to teď, protože pak už se nebudeš moc odtrhnout od čtení. Udělej to tak, aby stránka nezůstala ve stínu.

Zkus se zamyslet nad tím, co by tě mohlo vyrušit od čtení a udělej to teď. Co ještě potřebuješ? Napít se? Na záchod? Dobře to asi víš nejlépe sám.

Nečekej od tohoto časopisu nic zvláštního. Je lepší očekávat méně a pak být příjemně překvapený, než očekávat víc a pak být zklamáný. Takže začínáme.

Lucka

Úvodník číslo 2 aneb doplnění měsíc poté.

Milý čtenáři,

začínáš číst nový časopis **Co se ještě neví? 6**. Jako obvykle vychází na poslední chvíli (Snad to stihneme, možná vyjde až po poslední chvíli.), proto doufám, že nám odpustíš některé nedokonalosti, které se nám nepovedlo odstranit. Navíc, je to i tvoje chyba, neboť toto může být i tvůj časopis a kdyby jsi cokoli připsal přikreslil a podobně, urychlil jsi jeho vydání. (No, spíš zaplnil místo pro ty, kdo ho zpožďují.) Jako poprvé jsem v tomhle časopise vytiskl taky nějaké fotky a ještě moc nevím, jak to bude vypadat (zvlášť po xeroxování) takže když tak omluvte chyby.

Takže se mějte
Štěpán

†Mrtvola za zavřenými dveřmi†

Milý deníčku, pá 4. 8. '99

to byl zase den. Něco divného visí ve vzduchu. Ráno jsem se pohádala s tátou, pak mi ujel autobus, přišla jsem pozdě do školy, absolutně jsem nezvládla písemku z chemie a jako kdyby toho nebylo dost táta mi odpoledne zakázal jít ven, takže je na mě našťvaný můj miláček, a pak ještě ta divná záležitost s Katkou. Na to se nedá zapomenout. Chtěla bych jí pomoci, ale nevím jak. Dneska už jsem moc unavená a nešťastná, takže ti zbytek napíšu zítra.

Milý deníčku, po 7. 8. '99

včera ani předevčírem jsem nemohla vůbec nic napsat. Všichni jakoby se proti mě spikly. Honza mi volal, že má jinou holku, prej je mu to líto, ha ha. A Katka včera ani předevčírem vůbec nebyla doma. Dneska jsem ji málem nepoznala. Kruhy pod očima, vrásky, špatně umytá a učesaná. Mám o ni strach, ale ona se se mnou už nechce bavit. Teda spíš se nebaví s nikým.

Milý deníčku, út 7. 8. '99

dneska jsem se rozhodla, že Katce za každou cenu pomůžu. Ve škole totiž vypadala ještě bíději než včera, no hrůza. Doma se to trochu uklidnilo. Táta odjel na pracovní cestu do Švýcarska a vrátí se až za týden, takže mám celý týden na to, abych Katce pomohla a vše to vyřešila.

Milý deníčku, st 8. 8. '99

čím méně mám času, tím rychleji utíká. Dneska po škole jsem Katku sledovala až domů. Teda já jsem si myslela, že jí sleduju až domů, ale místo aby vystoupila na metru jela dál. Myslím, že mě neviděla. Když vystoupila šla do takového divného, starýho, polorozbořeného baráku. Chvilí jsem to tam pozorovala, ale pak jsem

musela jít domů.

Milý deníčku, čt 9. 8. '99

Katka dneska zase nepřišla do školy, mám o ni strach. Nevěděla jsem, co mám dělat a tak jsem to všechno řekla Jirkovi. Pokud Katka nepřijde půjdeme za ní. Mám strach.

Milý deníčku, ne 19. 8. '99

konečně jsem zase doma. Ale po pořádku. Ještě teď se mi třese ruka a derou se mi slzy do očí. V pátek Katka opravdu do školy nepřišla a tak jsme šli s Jirkou za ní. Než jsme vstoupili dovnitř zastavili jsme se na chvilku venku. Na srpen bylo neobvykle zima, před bouřkou. Foukal vítr a rozbité okenice v prvním patře divně vrzaly. Najednou nám nad hlavou přelétla vrána a zakrākala. Až teď si uvědomuju, že vrána tady ještě nemá co dělat. Bylo to určitě špatné znamení, ale my jsme přesto vstoupili dovnitř.

Za dveřmi ležela na zemi Katka, byla, byla zmlácená a snad už i mrtvá. Najednou se nad námi ozval chraptivý hlas: „Co tady chcete?“ Oba jsme sebou trhli a podívali se nahoru. Tam stál chlap s klackem a za ním ještě další tři. Pak dodal: „Rychle vypadněte a jestli ceknete, tak si vás najdu.“ Nevím, kde se najednou vzalo v Jirkovi tolik odvahy, ale už se to nedalo vrátit. Zeptal se totiž: „Co jste jí udělali?“ „To je naše věc, byla to #####, tak se nestarej a vypadni, víckrát už to nebudu opakovat.“ „Ale ona potřebuje lékaře.“ „To mě nezajímá.“ Pak máchnul tím klackem a ty jeho gorily vyrazily na nás. Než jsme se rozkoukali už nás vedly nahoru. Tam to vypadalo ještě hůř než dole a navíc to tam strašně smrdělo, všude se válely láhve. Pak nás oba přivázali k topení zády k sobě. Hrozně to bolelo a začalo se mi dělat špatně. Co s námi

bude? Neměla jsem ani ponětí. Pak ti chlapi někam zmizeli.

Ztratila jsem orientaci v čase. Pak se začalo stmívat, byla mi zima a měla jsem hlad. Pak se vrátili. Byli dost opilí.

Když už ti vypadlo, že zůstanu u topení přivázaná až do konce života, který se rychle blížil, kdosi mě zatahal za ruku. Jirka. Ukázal mi na pár střepeň na okně a naznačil, že bychom tím mohli zkusit přeríznout ty provazy. Zkoušeli jsme to několikrát, ale vždycky bez výraznějšího úspěchu. Pak najednou se to povedlo. Opatrně jsem se zvedla. To samé udělal i Jirka. Byla jsem úplně mrtvá strachy a možná proto jsem koplá do jedné z láhví. Jeden z nich se probudil. Naštěstí jejich reakce nebyla dost rychlá. Jirka mě ten den už podruhé překvapil, zakřičel

totiž: „Běž, utíkej, prosím tě rychle!“ a skočil na toho chlapa. Myslím, že v životě jsem neběžela rychleji. Bylo mi špatně, točila se mi hlava, ale utíkala jsem. Ještě k tomu začalo pršet. Někdo mě zastavil - až později jsem zjistila, že to byli policajti na obchůzce, pak už si toho moc nepamatuju. Hned jak jsem jim řekla, co se děje, jsem omdlela.

Probrala jsem se až druhý den v nemocnici. Vedle mě ležel Jirka, měl otřes mozku a byl v bezvědomí. Až později jsem se dozvěděla, jak to vlastně všechno bylo, a že Katka to nepřežila. Zemřela na nějaké vnitřní krvácení. Teď už můžu akorát děkovat Bohu, že to takhle dopadlo. Nebo to byl jenom sen? Nebo spíš noční můra? Nevím.

Recenze na film od Radany **Asterix a Obelix**

Romantika (podle www.kinofil.cz)

Konečně jsem si našla chvíli na své dávné oblíbenice z dětství. Tak dlouho jsem už o nich neslyšela! Jakpak se mají? Nezměnili se? Ne, vypadá to, že ne! V Galské vesničce je vše při starém. Poklidný život zaručuje jak kouzelný nápoj starého Druida, po kterém se každý stává na deset minut nepřemožitelný, tak dobrák Obelix, který

jako malý do toho nápoje spadl celý ... takže Římané bojte se!

Ale ten namyšlený Caesar to ne a ne pochopit. Útočí znova a znova a nepřipouští si, že proti dvojce – silný a dobře živený Obelix & chytrý a vynalézavý Asterix – prostě nemá šanci. Jedině, že by vymyslel lest. Co takhle unést Druida, který jako jediný zná recept na Kouzelný nápoj?

Jenomže ten hnusný Druid recept nevyzradí ani na mučidlech. Teprve když mučí i Asterixe a jeho oblíbeného psíka, umíchá svůj lektvar i pro Římany. Moc si nepomůže. Asterixe předhodí lvům, hadům, krokodýlům a jiným slizounům. A Obelix převlečen za Římana se

Obelix (Gérard Depardieu)

poradí sám. A taky že jo! jak? Na to se běžte podívat. Fakt to stojí za to.

(tím jsem naprosto dobře zamaskovala fakt, že nevím jak to dopadlo – to tam nepište.)

Radana

Radano, příště to napiš tak o čtyři řádky delší a úplně skvěle to vyjde na stránku. Díky. Štěpán

Římané

na to s boho-rovným klidem dívá. Však on si Asterix do-zajista

Galové (že by Asterix a Obelix?)

HLODY

„Mája s Blankou chtějí zamknout Šmudlu v lednici, ale Mája kupodivu nemá na lednici zámek.“

Šmudla: „Přivážeš dva šutry na klacek a máš činku à la Flintstouni.“

„Když cibuli krájí dva tak je na menší kousky než když jí krájí jeden.“

„Blanka je prý nejkrásnější ve tmě a proto prý děláme noční hry.“

„Bubáček bude dělat basketbalovej koš – zavrhnuto.“
„Budeme hrát golf - Krtek udělá díry – zavrhnuto.“

Mája: „Na závodě hlídek budeme vařit indiánský jídlo.“

Lucka: „Třeba sušenýho bizona.“

„Mráček zase rozdává indiánská jména, Blanka nechce být ,ta, která pořád posílá textové zprávy‘.“

Jonza: „Lampa spí na posteli ve třech (Lampa, Ječmen)“

Mráček: „To není únos, prostě jim někdo sebere člověka.“

„Skautky budou lovit hady a pak dostanou točeňák.“

Franta: „Na Memoriál asi budem odjíždět okolo jedný.“

Delík: „Jé, to nemám školu. Myslel jsem, že se uleju z pilování.“

?: „Na vy tam odvezete ty Frantovy batohy.“

Franta: „No, položte mi je tam k popelnici.“

Franta: „Chtělo by to tu vymalovat.“

Delík: „Můj kamarád by nám to tu vybílil, ale do o to jak...“

Kolem plující loď na Rokytce: „Hele, vidíš to jsou vodáci! Ne jako my.“

Mája: „Nemohl by se ten člověk na tom voru nějak znenápadnit?“

Lucka: „Bude tam dělat stožár.“

DRBY

Fredy oddílovou uklízečkou

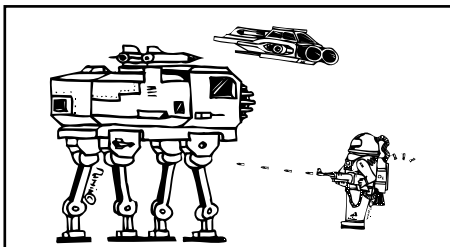
Už jste o tom slyšeli? Fredy dostal novou funkci v oddíle. Vzhledem k tomu, že se nehodí skoro k ničemu. A zvláště ne k tomu aby měl tak zodpovědnou práci jako je být družinový rádce stal se oddílovou uklízečkou. Jak sdělil našemu vysoce spolehlivému informátorovi, považuje tuto práci za poctu a je všem velice vděčný za to že mu ji svěřili.

Fredyho sci-fi povídka:

Kapitola I.

14/06/2083

Narodil jsem se v kosmu 13/12/2053 mezihvězdné jednotky na jedné z četných obchodní lodí, zamořených a špinavých, které jen díky obratnosti padělatelů a srdečnosti bohatých mecenášů nesou status meziplanetární plavidlo třídy C. Vesmírný koráb unikal bojové formaci hampů, jak

si tito galaktičtí piráti rádi přezdívali. Tehdy to byl vlastně jen jediný vážný problém pro cestování vesmírem a podnikání obchodních výprav. Až do svých 14. let, jak si vzpomínám, jsem vyrůstal jako bohatý synek kapitána jedné z mnoha exportních firem, kterých se po zlomu objevilo jako hub po dešti. A právě v těchto letech se objevili tajemné síly zla, nejdříve jen na okrajích prozkoumaných galaxií, později začali napadat menší obchodní stezky nebo malé mírumilovné druhy obývající okrajové sektory. Nakonec se nezalekli ani vojenského transportu, který doprovázel jednoho z vysokých úředníků Rimmské civilizace – a tak začala válka. Bohužel dominantní kultury se nedokázaly včas domohnout, až příliš je rozdělovala vzájemná chladnost a rozdílnost, s kterou mezi sebou jednali a která místy přecházela až v agresivitu. Mocnosti zla dále upevňovaly své postavení, sílily a brzy už nepadaly samotné příslušníky tzv. vyšších ras. Po zmiňovaném útoku na Rimmského vyslance tady byl masakr na jedné z vedlejších planet Wittgensteinova trojúhelníku, střetnutí s bitevním křižníkem mayské kultury třídy F a počáteční konflikty vyústily

dokonce napadnutím jedné jednotky námořnictva. Pozemské civilizace – zkracováno jako UFD (unit for defence). Z takřka jedné elitní skupiny čítající skoro 300 bitevních křižníků třídy G a dvou křižníků třídy F (oba z těchto obsahují nejnovější druh iontových děl s fázovým zaměřováním a jeden z nich je

vybaven maskováním třídy β) se vrátila třetina prakticky nepoužitelných vraků. A jaké bylo překvapení armádních důstojníků, kteří jako první sestavují rozbor akce, když se dozvěděli, že na obrovskou flotilu tvořící vlastně páteř UFD zaútočilo několik lodí velikostí srovnatelných s třídou M ve tvaru doutníků osázeného ze všech stran jakýmsi podivnými výčnelky skrývajícími prý obrovské zásoby iontových struktur, nejnovějšího vynálezu v oboru meziplanetární boj, o kterém vědci snili už v dávných dobách a teprve teď začali skládat jednotlivé poznatky z různých oborů, aby objevili sílu iontoplazmy.

A čas ubíhal dál. Po oslavách mých 15 let jsem byl přihlášen na vojenskou akademii, ovšem o problémech s novým druhem – pracovně pojmenovaným „DRAGONS“ – jsem neměl ani potuchy. Jako student jsem si vedl vcelku dobře, ve třídě jsem si držel průměr a mezi kamarády jsem si po nějakém čase získal úctu. Především díky mnohým tělesným cvičením a tělesným zkouškám, uplatňovaných na školách tohoto typu, jsem brzy zesílil a cítil jsem se ve velmi dobré kondici. Za 4 roky od vstupu do akademie jsem byl převelen do jednoho

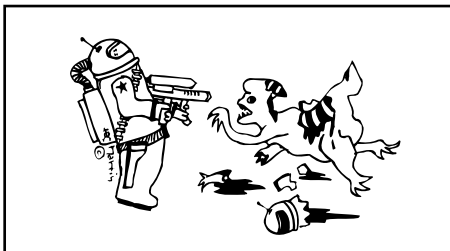
z výcvikových táborů, které z dospívajících chlapců dělali muže, měl jsem se stát členem tzv. Elitního oddílu námořnictva UFD – známějšího pod názvem DIVIZE MÍRU. Tyto jednotky mají dohlížet nad obchodními stezkami, které jsou často napadány hampy, chrání obrovské sektory, které jsou pod jurisdikcí pozemské civilizace a demonstrováním síly se snaží udržet klidný průběh v mezigalaktických vztazích. Mé dětské přání se však nevyplnilo. Po čtrnácti dnech jsem byl s dalšími pěti stovkami nováčku naložen do transportních lodí a dovezen na jeden z měsíců Marsu.

Jak jsem se záhy dozvěděl, tento přírodní satelit slouží svým příhodnými podmínkami pro výcvik tzv. Prvních linií. Jsou to jednotky s nejlépeším vybavením, výcvikem a s nejdokonalejší fyzickou přípravou, která se vůbec u UFD dá získat. Tyto oddíly jsou prvními, kteří jsou nasazováni do nebezpečných úkolů a tvoří také první linii v meziplanetárních bitvách. „Jsou to prostě ti nejlepší, avšak také ti, co nejvíce umírají“, vzpomínám na větu z mého mládí, kterou mi řekl můj učitel, tehdy také můj nejlepší přítel.

Usedám do regeneračního křesla a zapírám podpurné přístroje. Na panelu po mé levé ruce se rozsvítilo několik červených kontrolék. Cítím, jak mi začíná tělem prostupovat mírné brnění. Četné popáleniny mizí a velká krvavá skvrna na pravém boku mého těla se postupně zaceluje. Po čtyřech hodinách je program skončen. Snažím se dostat na nohy, ale bez robotického nosítka se neobejdu, jsem až příliš unaven. Rozhlížím se okolo sebe, dřívější černo-
ta před očima se rozplyne a z mlhy vystupuje množství postav, některé se

snaží dostat do křesel, jiní jsou příliš raněni a musí být přenášeni. Panuje chaos. Rozlišuji osoby v bílých pláštích, které se pohybují na elektrických křeslech a jako andělé přinášejí úlevu těm, co to nejvíce potřebují.

Konečně jsem ve své kajutě. Jindy plechová místnost, zmenšená podle stanov UFD, se mě teď zdá jako kousek domova, místo, kde se opravdu cítím dobře. Natahuji se na lůžko. V kolenou mě praskají molybdenové výtzuže, páteří mi prochází ostrá bolest

z implantátů v mozku, které se po elektrické regeneraci začínají opětovně kalibrovat do původní podoby. Po nějakém čase mám sílu i chuť se pohnout. Sáhnu do poličky a vytáhnu ovladač palubního počítače. Naťukám přístupový a v zápětí i osobní kód a na obrazovce se začínají objevovat data z poslední bitvy. Nedopadlo to tak špatně, ztratili jsem jen 3 bitevní křižníky, 200 menších stíhaček třídy F s polárním pohonem a něco přes polovinu nákladu granidu, nejpoužívanějšího nerostu pro výrobu válečných lodí. Na transportní konvoj to není špatné, pomyslel jsem si s komickým úšklebkem. Obrazovkou přejíždí další kvanta čísel, které ani nevnímám. Z vytržení mě vyruší až mapa přes celou obrazovku. Znázorňuje sektory, které ovládá UFD společně se zbylými povstaleckými skupinami a teritoria spravovaná tyranii DRAGON. Za poslední měsíc dobyli další dva sektory a u znetvořených humanoidními pokusy, které DRAGONI vyráběli z podmaněných kultur, přibývali další tisíce.

ŠTĚPÁNŮV ROZHOVOR SE SAMBOU

Št: „Sambo dostaneš pár otázek, budeš na ně muset odpovědět.“

Sa: „Já? Ne, ne.“

Št: „Tak abych nějak začal... Jak se máš.“

Sa: „Hm. Dobře.“

Št: „Čím to, že se máš dobře?“

Sa: „Asi se nikomu nic nestalo, a proto se mám dobře.“

Št: „Co bys nám o sobě pověděla.“

Sa: „No, tady se ptám já a ne ty... Když už jsme u těch lepších otázek, budu si muset nějakou vymyslet... Porad mi nějakou otázku... No jasně, tak od září jsi rádkyně světlušek, jak se ti to líbí?“

Sa: „Zatím to jde, ale občas je to trochu namáhavý na hlasivky.“

Lu: „Kromě světlušek máš určitě ještě další zájmy, které vyplňují tvůj čas, jaké?“

Sa: „Chodím na dramaťák a občas si chodím taky zacvičit.“

Št: „Natahuj to trochu... No... já už vím, ty máš určitě brášku, že?“

Sa: „No, mám.“

Št: „Co bys nám řekla o tvém bráškově?“

Sa: „No, o mém bráškově? Tak za prvé je hroznej bordelář a když má nějaký úkoly tak je většinou nedělá a vůbec dělá takový podobný hrozný věci.“

Št: „Co nějaké pomluvy na

tvého brášku?“

Sa: „No dělá mu problémy čeština, /potichu/ práskne všechno.“

Št: „No, určitě se někdy s bráškou hádáte.“

Sa: „Jo, hádáme se často.“

Št: „A mlátíš někdy svého brášku.“

Sa: „No dřív byla rvačka na denním pořádku, ale teď už zůstaneme u slovních výměn.“

Št: „No dobře, a co bys nám víc o sobě pověděla?“

Sa: „No, víc už nic to je moje soukromý tajemství.“

Št: „To nám ani neřekneš jak se jmenuješ?“

Sa: „Neřeknu, protože si myslím, že už to všichni vědí.“

Lu: „A řekla bys nám alespoň jak se ti líbilo na prvním dnu rádcovského kurzu?“

Sa: „Bylo to dobrý.“

Št: „Tak teď si řekla jak se ti líbilo na rádcovském kurzu a teď: kdo se ti líbil na rádcovském kurzu?“

Sa: /po chvíli mlčení a rozpačitých pohledů Samba diplomaticky odpověděla:/ „No neříkám, že se mi tam nikdo nelíbil, ale nemusíš vědět všechno.“

Lu: (Teď Štěpána dostala)

Št: „No, tak z jiné strany. Většina holek má nějakého idola typu Leonardo di Caprio, co třeba Ferda Mravenec?“

Sa: „Né to opravdu nemám.“

Lu: „Fakt ne?“

Sa: „Fakt ne.“

Lu: „Je tady někdo jiný než Leonardo di Caprio, kdo... no chápeš ne?“

Sa: „Ne není.“

/pozn. diktafonu: Pánové to se budete ještě muset snažit/

Št: „To nemáš ani jiného idola, jako například svou vůdkyni či střediskového vůdce?“

Sa: „No možná v něčem.“

Št: „Tak ještě bysme mohli do něčeho začít rejt, co třeba škola, z kolika předmětů propadáš?“

Sa: „No, loni z ničeho, ale letos to bude matematika a fyzika.“

Št: „Co by jsi říkala tomu, kdyby jsi učila bráchu češtinu a on tebe matematiku a fyziku.“

Sa: „No to bych se toho moc nenaučila.“

(...)

Lu: „Já už bych jí přestala trápit.“

Št: „Ale já vím, na co jsme se jí ještě neptali, to je typická otázka: A co plánuješ do budoucnosti? Třeba stát se vůdkyní světlušek, herečkou nebo zůstat doma na podpore.“

Lenka: „Cé je správně.“

Št: „(Nebo krást, nebo třeba...)“

Sa: „Líbily by se my ty první dvě, ale uvidíme, co bude.“

Od Radany:

Můj vandr, na který nezapomenu

Ne, prohlásila jsem a sedla si na nejbližší pařez. Bez vody už se nikam ani nehnu. Unaveně se ke mně otočil a kárávě na mně pohlédl. Čekala jsem výtku, že se chovám jako malá rozmazlená holka, ale místo toho jen vydechl: „Radanko...“ a pak se sesunul na sousední pařez. Víc ani slovo. Zřejmě ho trápilo zlé svědomí. Ano, byla to jeho chyba. Byla jeho chyba, že slunko pářilo jako posedlé a my neměli ani kapku vody. Prý že to nemá cenu tahat sebou. „V sousední vesnici jsme dřív než řekneš švec“. Byla jeho chyba, že jsme v tom bohem zapomenutém lese bloudili už celé odpoledne. Já chtěla jít po silnici. A aby té smůly snad nebylo málo, začalo se pomalu, ale jistě smrákat. Situace byla zoufalá, ne však beznadějná, protože najednou - kde se vzala tu se vzala „kouzelná babička“, vyhrkla jsem bez rozmyšlení. Zřejmě jí má slova pobavila. Usmála se a aniž by kladla zbytečné otázky, pokynula nám, abychom jí následovali. Museli jsme vypadat skutečně nešťastně a politováníhodně! Automaticky jsme se zvedli, byla naší jedinou a poslední šancí jak se dostat z toho zpropadeného místa.

Když se po pár krocích vynořila chaloupka, byla jsem přesvědčená o tom, že ji vykouzlíla-jinak bychom jí bývali muset vidět. Ať už to bylo jak chtělo, chaloupka to byla velice útulná, voněla mátou a různým jiným kořením. Na stole stály do zlatova upečené pravé české buchtý. A čas se snad v tu chvíli vrátil o pár let. Přibližně do doby kdy za devatero horami a devatero řekami...

Napili jsme se, poděkovali a chtěli pokračovat dále. Ale, kam byste chodili, řekla. Takhle v noci. Místa je tu dost, nějak se vejdem.

A tak jsme zůstali.

Než jsme se ráno odebrali doporučeným směrem do tábora, kde nás již netrpělivě očekávali kamarádi, dostali jsme oba větvičku máty na památku.

V táboře byl již pořádný rozruch. Co jste kde dělali celou noc? ozývalo se ze všech stran. Naší historice o kouzelné chaloupce se každý jen nevěřičně zasmál. Tak se pojdte podívat, vy nevěřící Tomáši, zavelela jsem rázně a šlo se.

Copak se stalo s naší chaloupkou? Nezmizela ještě? Najdeme ji vůbec? Hlavou se mi honila spousta otázek a netrpělivě jsem očekávala odpověď. Tak, tady to je, oznámila jsem vítězoslavně, když se za zatáčkou objevila ta povědomá střecha... a pak už jsem jen zděšeně zírala na obrovský nápis ‚Zimmer frei‘.

Ale to větvičku mám dodnes schovanou. Učí mě věřit pohádkám.

Kdysi

Kdysi sis myslíval, že svět ti leží u nohou, že stačí dobré srdce, pevná vůle a chuť k práci, však pouhé ideály hýbat světem nemohou a s touto jistotou se každé odhodlání ztrácí.

Kdysi sis myslel, že stačí mávnout a vše bude tak jak by sis přál, že jsi schopen to někam dotáhnout o tom jsi nikdy nepochyboval. Nyní snad již chápeš, že proti lesku peněz nemá šanci žádný dobrý skutek.

Vím, těžko se to přijímá, nechce se věřit a když uvěříš, v duši se ti rozhostí smutek.

Vím, těžko se to přijímá, nechce se věřit a když uvěří, v duši se rozhostí smutek

Žiješ pak v paralelním světě tvořeném vlastní představou, tam nepřemýšlíš o každíčkové větě, kde tě kdy zase oklamou.

Revizorské blues

Dnešní příběh bude spíše poučný, a konec, který z něj vyplývá, tím se určitě neřidíte, protože potom byste zcela jistě ztratili přátele, kteří jsou vzorní a plní své povinnosti.

Jedno pondělí jsem zase jela na radu. Bylo to obyčejné pondělí, do práce jsem musela, a potom na radu, nic moc. Když jsem vystoupila z metra na Palmovce, čekám na tramvaj, a hele, jede mi pětadvacítka. To je dobře, protože nemusím přestupovat, doveze mě až na Vozovnu. Vyhlídla jsem si přesně poslední dveře v prvním vagónu, že si stoupnu dozadu, protože tyhle tramvaje jsou hrozně narvané. Nastupuji, a první čeho jsem si všimla, byla starší paní, která se prala s nějakou mladou holčínou. Říkám si, co se asi stalo, nicméně jsem si stoupla na své vybrané místo. Tramvaj zavřela dveře, a ty dvě se pořád praly. Po poznámce starší paní, která po té holčíně chtěla lístek, jsem poznala, že ta starší je revizorka, a ta mladší nemá lístek. Že jsem si nevybrala zrovna ideální místo ke stání, mi bylo jasné vzápětí, kdy se pračka dostala až ke mně, a pomalu začaly bušit i do mě. Rychle jsem se stáhla do jiné části tramvaje, ale rvačku jsem pozorovala dál. Už se přešlo i na kopání, o škrábání nemluvě. Bylo mi trapně za tu mladou, která se prala jak o život. Přišla další zastávka, a boj ještě více zintensivnil, protože mladá chtěla ven. Ale paní revizorka ji držela za kabelku, a ven ji rozhodně

nehodlala pustit. Dívčina ani nechtěla prozradit jméno, o občance nemluvě, a tak na sebe nechutně pokřikovali. Paní revizorce samozřejmě nikdo nepřišel na pomoc, všichni jenom zvědavě koukali. Nakonec dostala dívka paní revizorku do úzkých, protože jí vzala kabelku, a hodlala ji vrátit pouze po propuštění z tramvaje. Paní revizorka to vzdala. V tu chvíli jsem si říkala, že revizoři mají skutečně krutý život, a všechny peníze jsou tvrdě vydělané.

Druhý den jsem jela v metru. A koho to nevidím, ano opět revizor. Chodil ve vagónu. Já mám roční legitimku, takže jsem mu jí ukázala. Pán jde dál. Na jednom místě sedí opět mladá holčína, a opět nemá lístek. Tentokrát jsem však viděla jiný přístup. Místo hrubého násilí nastoupila ignorace. Pan revizor mladou dámu vyhazoval, že tedy nemá co v metru dělat, ale ona ho vůbec nevnímala. Koukala před sebe, občas smetla smítko ze své tašky na klíně, a pan revizor jako by vůbec neexistoval. Toho to samozřejmě po chvíli přestalo bavit, takže to vzdal.

A poučení? Dopravní podnik musí neustále zvyšovat ceny za legitimky, protože kdo viděl tyto případy, tak si zaručeně už nikdy žádnou nekoupí. Proč taky, když to jde i bez ní?

COMPUTER MADNESS

Tak ahojky.

Jak slíbeno, dneska budeme dávat desku do kejsu. Nejdřív ale restík z minula a to vložení paměti. Paměti se do slotů v desce vejdou jen jedním způsobem, SIMM paměti mají na jedné straně malý zobáček, který zabrání vložení paměti obráceně. SIMM paměti mají konektory (tzv. piny) rozděleny napůl a paměť se šikmo přiloží ke konektorům slotu na desce a zajistí pohybem podobným otevírání dveří. DIMM paměti mají piny rozděleny na tři nestejně velké skupiny. Paměť přiložíme ke slotu a pohybem kolmým k desce zajistíme. U obou typů správné umístění paměti signalizuje cvaknutí.

Díl třetí – vložení desky do kejsu:

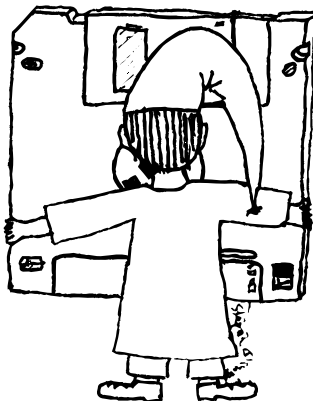
Takže zpět ke kejsu. Když se okolo sebe podíváte, asi uvidíte tzv. distanční sloupky. Jsou to kusy umělé hmoty, obvykle barvy bílé či béžové. Jednou stranou zapadnou do desky, druhou se nasadí do oválných otvorů v zadní desce kejsu. Další potřebné jsou distanční matičky. Zadní deska kejsu nemá jen oválné otvory pro sloupky, ale i malé závitky, kam se tyto věci vejdou. Distanční matička vypadá jako prodloužený šroubek, na jednom konci má závit a na druhé šestihran, ve kterém je (???z???eshora????) vyvrtán závit. Tyto matičky přijdou zašroubovat do kejsu, tak aby pasovaly do otvorů v desce. Otvory jsou stejné pro distanční sloupky i matičky. Opatrně tedy vložíme desku do kejsu, do otvorů kde koukají závitky matiček dáme gumovou izolaci a šroubek s jemným závitem. Když deska drží, můžeme přistoupit k instalaci rozšiřujících karet. Pokud máte nový kejs, je třeba opatrně vylomit záslepky na místech, kde budou karty zasunuty do slotů v desce. Karty zasunujte opatrně, ale pokud jste desku upevnili pořádně, nemáte se čeho obávat. Kartu připevníte šroubkem z boku kejsu.

Motto:

Existují dvě přibližně stejně pravdivé teze:

- 1) Počítač slouží člověku.**
- 2) Země je placatá.**

Váš Šmudla

Obvodní sraz Prahy 8 – Pražákův memoriál

24. – 26. září 1999

napsala Medvídata

Sešli jsme se jako obvykle na Svornosti, kde jsme si vzaly kotlíky a jiné věci, které nám měly ztěžovat cestu. Na Stírce jsme ještě přibráli Ranču a mohli jsme směle vyrazit na Smíchovské nádraží. Tam jsme se potkali se zbytkem „skautského“ obvodu a nasoukali jsme se do vlaku, kde měl každý pro sebe asi 1 metr čtvereční. To se ale změnilo hned ve Zdicích, kde na nás místo slibovaného posíleného vlaku čekaly dva malé vagónky. Myslíme, že všichni, kdo tam byli už vědí, jak se cítí ty nebohé sardinky ve vlastní šťávě. Naštěstí se nad námi České dráhy slitovaly a asi po hodině nám přistavily ještě jeden vagónek navíc. Zbytek cesty proběhl už v rámci možností přežitelně a tak jsme po mnoha útrapách okolo půl dvanácté dorazili na kocelovickou louku. Všechny stany už byly postaveny – až na jeden – na náš. (Dobrý vtíp, ha, ha!)

Druhý den ráno jsme byli násilně probuzeni Frantovou trubkou (vůbec mu to nešlo). Po snídani a po nástupu se rozběhly závody a pro ty, co zrovna neběželi, úkolovka. Trasa závodu byla velmi chaoticky postavena Šmudlou (& spol.), a tak se skoro všichni při cestě ztratili. Odpoledne, po výborném obědě, čekaly na doběhnuvší zbytek úkolovky a hra Hloupý Honza, která sklidila velký úspěch. Večer u ohně bylo spoustu lidí a zima, ale všichni to vydrželi, protože byli zvědaví, jak dopadnou závody. No a jak

dopadly? Skautky byly 1., 2. a 4., světlušky 2., skauti 1. a 2. a vlčata 1.

V neděli ráno nás opět probudil se svou kvílející, otravnou přítelkyní trubkou Franta. Pršelo a byla hrozná zima, ale nám to nevadilo a se zamrzajícím úsměvem jsme vyběhli na rozvíčku. Po snídani vypukla velká námořní bitva. Naše středisko získalo čestné třetí místo. Na závěrečném nástupu se všichni rozloučili a vydali se na vlak. České dráhy se už poučily z pátku a přichystaly nám překvapení – přijely celé čtyři vagónky. Cesta nazpátek byla trochu zmatená. Všichni, co jsme přežili, jsme se rozešli na Stírce vstříc svým domovům a hlavně dalším akcím!

MEDVÍDATA

Prostor na Delíkovi poznámky:

Tento prostor je pro Delíka a jeho poznámka aby si měl kam psát poznámky

Hamerský potok

2. – 3. října 1999

by Štěpán

Asi před čtrnácti dny jsme byli na Hamerském potoce. (Až si to budete číst tak to budou tak dva měsíce, ale to je jedno.) Holky tam měli jet na kola, ale bohužel nejely, protože Blanku skolila náhlá nemoc z Memoriálu.

Odjezd byl v sobotu ráno a okolo poledne jsme byli už ve Dvorečku, kde začínala naše trasa. Po

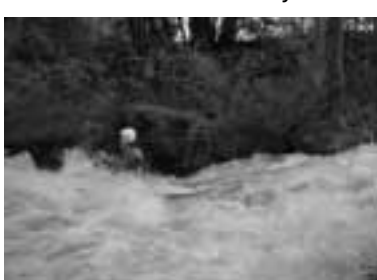

Delík a ? jedou pod lávku

obědě ještě chvíli trvalo než jsme se dočkali startu závodů. Na louce

mimo jiné probíhaly zápasy Lampy z Ječmenem, ze kterých má Zdeněk skvělé video (bohužel nemá žádnou fotku.) Pak jsme jeli na dolním Hameráku závody. Už přišly výsledky, ale fakt nevím jak jsme dopadli. Samozřejmě nikdo neměl žádné problémy typu cvaknutí a podobně. Až na Frantu, který se již tradičně cvaknul se svým singlem v poslední Peřeji.

Večer jsme hlavně na kamnech v chatičce uvařili úplně skvělou večeři. A pak následoval večerní oheň, u kterého se také oslavily Frantovi 37(?) narozeniny.

Štěpán a Kája v třetí kaskádě

Petr se Sibylou (promiň, ale já nevím jak se to píše.)

udělali dva skvělí dorty, do kterých Zdeněk ušlehal na nejvyšší otáčky polevu. Pak šli kluci spát, ale za půl hodiny jsme je vzbudili a poslali jezdit po rybníce na lodích. (Jediný kdo splnil úkol bal Kája za hodinu a půl – objel 3 km břehu rybníka.)

Druhý den jsem zažil jedny z nejstrašnějších okamžiků svého života (nechal jsem se ukecat abych jel horní Hamerák), ale bylo to skvělé.

Dolní část potoka už nám pak připadala jako absolutní pohoda.

No a pak už zbyla jen už cesta domů. Už se těším na příští rok.

P.S.: Zdeňku dík za fotky.

Fredy na singlu před lávkou

Jonza a ?

Frantovi narozeninové dorty

Už se to ví!

Co se ještě neví? C – říjen 1999